

Liefdestaal 3: geef, om de ander **(Handelingen 20:32-35)**

---

*Liturgie zondagmiddag 1 februari 2009 te HG
en zondagavond 29 maart 2009 te Langerak:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God
Gezang 160 (NG 81)
Gebed
Lezen: Johannes 3:14-17
Gezang 140:2 (GK 36)
Lezen: Johannes 10:7-10
Liedboek 75:14
Lezen: 2 Korintiërs 8:1-9
Gezang 141:2 (GK 35)
Tekst: Handelingen 20:32-35
Verkondiging
Psalm 112:1,3,4 [NB. Moeilijke melodie: Langerak!]
Dankgebed en voorbeden
Geloofsbelijdenis van Nicea
Psalm 81:7,8
Inzameling van de gaven
Psalm 147:1,5
Zegen van God

Geliefde broers en zussen in Christus,

Is het wel nodig om zóveel aandacht te geven aan de taal van de liefde?

Dit wordt inmiddels al de derde preek erover.

Maar is het niet zo dat ieder de liefde voor zijn broeders en zusters uit op z'n eigen manier?

Vorige keer ging de preek helemaal over 'luisteren',
tijd en aandacht aan een ander besteden.

Maar misschien is dat wel helemaal niet aan mij besteed.

Misschien ben ik wel meer een práter.

En heb ik m'n broeder of zuster lief

door regelmatig positieve dingen tegen 'm te zeggen.

Of misschien ben ik wel iemand die graag dingen voor een ander dóet.

Dat is een belangrijk punt.

Spreekt de Bijbel er ook niet heel duidelijk over dat we allemaal onze eigen *gave* hebben? (denk aan preek vorige week!)

Allemaal hebben we als mens iets wat ons op het lijf geschreven is.

Iets waarin je helemaal in je element bent.

En God wil graag dat je juist dátgene inzet voor de gemeente.

Toch gaat het bij liefdestalen nog om wat anders.

Dat kun je alleen al zien aan het aantal.

Gaven, daarvan zijn er wel een stuk of 30, als ik het goed heb.

Maar liefdestalen, daarvan zijn er maar 5.

Dat is dus nogal een verschil!

Liefdestalen kun je tellen op de vingers van één hand.

En als je daar nog even over doordenkt

dan is al snel de link gelegd met onze 5 *zintuigen*.

Wie van de kinderen weet zo wat je zintuigen zijn?

Wie kan er één noemen?

...

Ruiken. (die vrouw die net de bank inschoof: lekker geurtje heeft ze op!)

Voelen. (hé, ik voel wat – o, er zit een vliegje op m'n arm)

Zien. (je kijkt nu naar een lange man op de preekstoel, met een bril op)

Proeven. (zo hé, wat smaakt *dit* eten me lekker)

Horen. (ergens in de verte hoor je kerkklokken luiden)

Dat zijn onze vijf zintuigen.

Nou, en stel je nu voor dat iemand zegt:

Laat mij de maaltijd van vanavond alléén maar *ruiken*.

Dat eten *proeven*, dat ligt mij niet zo...

Iedereen voelt: dat slaat nergens op.

Natuurlijk, de één is een echte fijnproever, de ander werkt z'n eten naar binnen zonder al teveel nadenken.

Maar hij eet natuurlijk wel, anders komt het niet goed.

Hij kan *niet* zónder dat zintuig van het proeven.

Vijf zintuigen, zó heeft God ons gemaakt.

Als er bij jou één ontbreekt

- je kunt bijv. niet zien, of je bent doof -

dan is dat niet goed,

dan ervaar je er iets van dat Gods schepping sinds de zondeval stuk is.

Nou, ik geloof dat je iets dergelijks kunt zeggen van de liefdestalen.

Daarbij is er dan voor ieder van ons weliswaar één karakteristiek:

via die taal kunnen we Gods liefde, andermans liefde het meest intens en direct ontvángen.

Maar voor het géven van liefde moeten we wel degelijk ook de andere talen leren.

En het doorslaggevende argument daarvoor is dit.

God roept ons in de Bijbel bijv. op om te leren luisteren, állemaal.

Ieder mens moet zich haasten om te luisteren, hoorden we vorige keer.

Of het dus nou jouw specifieke liefdestaal is, of niet.

Hetzelfde zullen we vandaag zien als het gaat over de taal van het geven.

Gáven, die zijn inderdaad voor iedereen weer anders,

maar het dingen géven, dat is een uitdaging voor iedereen.

Het thema voor deze preek is daarom:

Geef, om de ander.

1. De bron: Gods genade (vers 32),
2. Het middel: hard werken (vers 33-35a)
3. Het effect: gezamenlijk geluk (vers 35b).

1. Geef, om de ander – De bron: Gods genade (vers 32).

Ergens lijkt deze liefdestaal misschien niet zo moeilijk.

Geven kunnen we allemaal.

Of je het *wilt*, is natuurlijk vers 2. Maar je *kúnt* het wel.

Als jouw kinderen constant zitten te jengelen,

en je hebt geen zin om ze tijd en aandacht te geven,

dan geef je ze gewoon wat lekkers, zijn ze tenminste weer stil.

Zo kun je in de kerk zeggen: ik kijk precies wat er van me verwacht wordt, qua v.v.b. bijvoorbeeld, en dat gééf ik dan.

Krijg ik tenminste geen gezeur.

Toch heeft dit niets uit te staan met de derde liefdestaal.

Ieder voelt dat je op deze manier namelijk geen liefde communiceert.

Je geeft wel, maar je geeft niet om de ánder.

In feite geef je alleen om jezelf: ik wil rust, als ouder,
ik wil geen gezeur, in de kerk.

Ik las ergens een hele wijze uitspraak:

“Het is mogelijk om te geven zonder liefde,

maar het is onmogelijk om lief te hebben zonder te geven.” (Anon)

Juist voor christenen is dit een hele belangrijke waarheid.

Overal waar in de Bijbel gesproken wordt over ‘geven’,

gaat het altijd in één adem over Gods liefde,

Zijn onvoorstelbare genade voor ons.

In de tekst van vanmiddag/avond vind je dat heel duidelijk terug.

Paulus neemt afscheid van de kerkenraad van Efeze.

Heel emotioneel allemaal,

de ouderlingen zijn enorm ontdaan

omdat ze Paulus niet terug zullen zien.

En dan tekent Paulus in vers 33-35 in het kort hoe hijzelf de derde liefdestaal altijd heeft toegepast in Efeze. Door hard te werken heeft hij de behoeftigen in de gemeente gesteund. En hij zegt: daarmee gaf ik jullie een voorbeeld, het is namelijk de bedoeling dat jullie op dezelfde manier leren leven, leven door te géven.

Maar dan gaat hij het hen niet vervolgens nog even goed inpeperen: en denk eraan dat je dat doet. Nee, hij gaat terug naar de Bron. In feite zegt hij, in vers 32: ik laat het over aan God, en aan het evangelie van zijn genade, want alleen *die* kan jullie zover brengen.

Paulus kan het natuurlijk wel zéggen. Maar dan bereikt -ie hooguit dat men gaat geven omdat dat van Paulus moet, of ook: omdat dat van God moet. Zo van: anders is God niet blij met ons...

Maar dan geef je niet om de ander. Je geeft om jezelf. Uit angst dat je anders niet wordt gered. Of dat je anders in ieder geval onderaan de lijst komt te staan, bij God.

“Het is mogelijk om te geven zonder liefde, maar het is onmogelijk om lief te hebben zonder te geven.” En daarom moeten we bij deze derde liefdestaal éérst terug naar de Bron. God zelf.

Wie is Hij?

Is God inderdaad een God die wat jij doet exact bijhoudt in een dossier, heel zakelijk en afstandelijk, en o wee als jij een fout maakt...?

Zo zien veel mensen hem wel.

Ook kerkmensen.

Ze hebben dit beeld gekregen, door hun opvoeding bijvoorbeeld.

Toch is dit een totale omkering van het christelijk geloof.

God is niet een eisende God,

God is een God die gééft,

graag geeft,

mild en overvloedig geeft.

Juist hierin is God uniek ten opzichte van de andere zogenaamde goden.

In elke andere godsdienst moet je jezelf opwerken naar god.

En die god, die is ver weg, op grote afstand van jou.

Maar onze God heeft de grote afstand tussen Hem en ons juist overbrugd,
door Jezus Christus.

Hij is niet ver weg. Hij is heel dichtbij.

Hij eist niet. Hij geeft.

Hij gaf Zijn eigen Zoon, en zo gaf Hij zichzelf,

zo zette Hij zijn eigen hart wagenwijd voor ons open.

Kijk, dat is de boodschap die het christelijk geloof uniek maakt.

Vers 32: het evangelie van Gods genade.

Dat woord 'evangelie' alleen al: goed nieuws, dit móet je horen:

God is jou genadig.

Hij eist van jou geen volmaaktheid, maar Hij gééft jou volmaaktheid.

Het perfecte leven van Zijn Zoon, Jezus Christus, staat op jÓuw naam!

Als dat tot je doordringt, kun je stoppen met navelstaren,
ophouden met krampachtig je eigen leven overeind te houden,
en komt er ruimte voor de ander.

Ja, zÓ komt er ruimte voor elkáár, voor *onze gemeenschap!*

En het is eigenlijk nóg sterker.

Want dat er *ruimte* komt om, in dit geval, aan de ander te géven, wil nog niet meteen zeggen dat dat dan ook gebeurt.

Maar dan zegt Paulus:

het evangelie van Gods genade is daar toe in staat.

Dat geweldige nieuws dat God goed voor ons is, en ons het leven wil geven in al zijn volheid, ons écht rijk wil maken dus, door Jezus Christus, dát goede nieuws kan onze gemeenschap opbouwen. Daar zit dus een geweldige kracht in.

Met allerlei oproepen om te geven alléén redden we het niet, gemeente. We zullen steeds weer terug moeten naar het woord, naar Gods genade.

Dat woord indrinken, die genade proeven (om nog weer even een zintuig te noemen).

Gods genade op je in laten werken, dat evangelie koesteren in je hart, als een schat die je rijk maakt.

Die je *rijk* maakt, ja.

Onze Heer Jezus Christus wás rijk, voordat Hij naar deze aarde kwam. Hij had alles.

Een heerlijkheid zonder weerga.

Leven in al zijn volheid, samen met zijn Vader.

Maar omwille van óns is Hij arm geworden, heeft Hij dat allemaal opgegeven, ruim 3 jaar lang.

Waarom?

Om ons diezelfde rijkdom te geven die Hij in de hemel had.

Hebben we die rijkdom dan al, vandaag?

Nee en ja.

Nee, want we zijn nog op wég naar Gods heerlijkheid. (Rom.8)
Het leven is nog zo ontzettend gebroken.
De hele schepping zucht en kreunt, van ellende.
Het erfdeel bij God, het is ons beloofd: het ligt klaar, in de hemel.
Maar daar zijn we nu nog niet.

Tegelijk kun je echter zeggen: we hebben die rijkdom vandaag al wél.
Want het is wel ons erfdeel.
Het is óns beloofd. Het staat op ónze naam.
Omdat God ons al onze zonden en misstappen vergeeft,
wanneer we dat steeds weer oprecht aan Hem vragen.
Hij gééft ons vandaag al: vergeving van zonden,
en daarmee geeft Hij ons óók: blijde hoop voor de toekomst.
Als je vandáág op Jezus Christus vertrouwt,
kom je mórgen veilig thuis.

Nou, zijn we dan rijk, of niet?!
Ja, dan *blijven* we rijk, ook al geven we ook alles weg!

***

2. Geef, om de ander – *Het middel: hard werken (vers 33-35a)*

We moeten de zwakken steunen door hard te werken, lezen we in vs 35.
De zwakken, dat zijn in dit geval: de hulpbehoevenden.
De mensen die het heel krap hebben.
Die moet je steunen.

En dan zegt Paulus niet, wat we nu eigenlijk wel zouden verwachten:
die moet je steunen *door hen geld te geven*.
Nee, die moet je steunen 'door hard te werken'.

Hé, hoe zit dat?

Hard werken, daar kunnen we ons iets bij voorstellen.

Of niet? (zeker hier in de Alblasserwaard, we staan erom bekend)

Al moet je maar net werk hebben, en dat spreekt niet meer zo vanzelf.

Misschien hangt er een ontslag in de lucht, en moet je je de komende tijd echt waarmaken om in de race te blijven...

Vele overuren maken, presteren onder grote druk – met alle stress van dien.

Het kan ook zijn dat het werk wat je doet, je helemaal niet ligt.

Iedere dag ga je met tegenzin aan de slag.

Maar nou één vraag: waarom gá je eigenlijk aan de slag?

Waarom laat je je toch maar opjagen om hard te werken?

Alleen al het stellen van die vraag slaat eigenlijk nergens op, vindt u wel?

Wie niet werkt, zal ook niet eten.

Met andere woorden: ook al vind je het werk niet leuk,

ook al moet je veel harder werken dan je eigenlijk wilt –

je doet het toch, ómdat je er geld mee verdient,

en omdat je dat geld gewoon nodig hebt om te kunnen leven.

Oké, maar met dat in het achterhoofd moet je nu eens naar Paulus kijken.

Hij heeft ook hard gewerkt.

Niet maar als apostel van de Here Jezus: het evangelie verkondigen.

Maar hij heeft daarnaast om zo te zeggen ook heel wat overuren gedraaid, om eigenhandig te kunnen voorzien in z'n levensonderhoud.

Over hard werken gesproken!

Wat deed hij dan zoal, naast de prediking van het evangelie?

Wel, hij was tentenmaker – tenminste zo stond dat in de oude vertaling.

Maar kijk je nu in de Nieuwe Bijbelvertaling

– dan moet je even terugbladeren naar Handelingen 18:3 –
dan staat daar dat hij *leerbewerker* was.

En daar hadden ze toen nog geen dure machines voor.

Dat moest echt helemaal met de hand.

Het ruwe en weerbarstige leer moest met de hand bewerkt worden.

Létterlijk *eigenhandig* voorzag hij dus in z'n levensonderhoud.

En dat dus naast zijn baan als apostel: verkondiger van het evangelie.

Met alle reizen die hij daarvoor moest maken.

Waren ook bepaald geen snoepreisjes...

En dan opnieuw die vraag: waarom?

Waarom werkte *hij* nou zo hard?

Voor z'n levensonderhoud. Net als wij dus.

Ja, maar bij hém sprak het helemaal niet vanzelf!

Hij hoefde dat helemaal niet te doen.

Net als predikanten vandaag mocht hij 'leven van het evangelie',
zoals dat heet.

Het apostelschap was namelijk zélf al een full-time-baan.

Maar Paulus doet dat niet.

En zo begin je te begrijpen

wat dit met de liefdestaal van het geven te maken heeft.

Want waaróm maakte Paulus geen gebruik van dat recht dat hij had op
onderhoud en vergoeding?

Vers 35: om zo, door hard te werken, de behoeftigen te steunen.

Dat zat er bij hem achter:

hij zag hoe veel mensen in de kerk heel krap zaten,

en hij kon het niet over z'n hart verkrijgen

om van die mensen geld te vragen, of kleding.

En dat houdt hij dan niet zijn collega-apostelen als voorbeeld voor,
van: dat zouden jullie óók moeten doen.

Sterker nog: in zijn brieven benadrukt Paulus keer op keer
dat de werker récht heeft op zijn loon.

In Handelingen 20 heeft hij het niet tegen zijn collega's
maar tegen ouderlingen.

Hebben die dan géén recht op loon?

Jawel, maar dat verkrijgen *zij* door hun dagelijks werk te doen.

Voor een apostel is het dagelijks werk de verkondiging van het evangelie.

Net als voor een predikant vandaag.

Maar voor ouderlingen is dat ook vandaag niet het geval.

Zij hebben gewoon, als God het geeft, hun dagelijks werk.

Maar wat Paulus je hier dan leert, als ouderling, maar net zo goed als
predikant, of als ander gemeentelid:

hard werken doe je uiteindelijk niet voor jezelf, maar voor de ander.

Door te werken kun je geld verdienen

om in je eigen levensonderhoud te voorzien.

Maar juist hárd werken levert je ook nog wel wat meer op.

Dat kan soms ook de réden zijn om nog maar wat overuren te maken.

Dan kun je je nog wat extra dingen veroorloven.

Maar ziet u hoe dat bij ons zo maar weer gericht is op onszélf?

We werken hard, omdat we daardoor wat luxer kunnen leven,

wat luxer op vakantie kunnen gaan,

of een luxer huis kunnen kopen,

of steeds in de modernste kleding kunnen lopen.

Dan richten we ons dus weer op onszélf.

Dat zit er zo ingebakken bij ons.

Daar zit ten diepste toch ook weer ons egoïsme onder.
We willen best aardig zijn tegen een ander.
Maar liever niet ten koste van die dingen
die we zèlf graag allemaal willen.

Terwijl Paulus onze aandacht juist richt op de ander.
Op de zwakken in de gemeente.
Degenen die het heel erg krap hebben.

Geef, om de ander –
hoe? *door hard te werken.*

Moet je eens over nadenken.
Waarom werk ik zo hard?
Om in mijn eigen levensonderhoud te voorzien, en dat van m'n gezin.
Uitstekend.
Maar verder? Wat je overhoudt?
En wie van ons gaat er overuren draaien
om daarmee zijn broeder of zuster te kunnen ondersteunen?!
Dat zijn vragen die je gaat stellen, als je hoort wat Paulus hier zegt.

En denk dan nog eens even terug aan punt 1: de Bron: Gods genade.
Hoeveel gaf God aan ons?
Hoeveel kostte Hém dat?

***

3. Geef, om de ander – Het effect: ons gezamenlijk geluk (vs 35b)

Iets weggeven aan een ander kóst je wat.
En zeker als je geld geeft.
Misschien wel heel véél geld –

waar je anders mooi een nieuwe auto van had kunnen kopen,
of een keer luxe van op vakantie had kunnen gaan.

En toch, als Paulus de ouderlingen van Efeze dit heeft voorgehouden,
voegt hij er een belofte aan toe.

Het begón al met een belofte, ons eerste punt:
het beloofde erfdeel,
dat fantastische leven in de eeuwigheid,
waar we nú al erfgenaam van zijn.

Maar Paulus sluit ook weer af met een belofte.
En dat is dan een belofte voor nú.
“Geven maakt gelukkiger dan ontvangen.”

Oei, Paulus, is dat niet wat link, om het over *die* boeg te gooien?
Kun je het niet beter laten bij de oproep om te geven?
Want is dat wel zo, dat je er nú al gelukkig van wordt...?

Toch is het niet maar Paulus die dit zegt.
Het zijn woorden van niemand minder dan de Heer Jezus!
De Here Jezus is er bepaald niet huiverig voor om te zeggen
dat we gelukkig worden als we Hem volgen.
Hij zegt óók, keer op keer, dat het ons heel wat kost.
Maar Zijn uitgangspunt is dat Hij zegt: gelúkkig ben je, als je Mij volgt.
Denk alleen maar aan de zaligsprekingen, Matteüs 5.
Daarmee begint Hij nota bene zijn Bergrede.
Waarin een heleboel gezegd wordt over wat we moeten doen. En hoe.
Maar Hij begint er mee om ons te overladen met zaligsprekingen.
Ons ervan te overtuigen hóe gelukkig we wel niet zijn, als we gaan leven
in Zijn spoor!

Kennelijk weet de Here Jezus
dat wij als mensen wel een duwtje in de rug kunnen gebruiken.
Ook wel logisch: als *iemand* ons door en door kent,
- dus ook met al onze aarzelingen, ook met al ons egoïsme dat er nog zit -
dan is het de Here Jezus wel!

En dan zegt Hij: *als ik je nou eens vertel
dat je daar heel gelukkig van wordt?*

En dat dat een veel groter en dieper geluk is
dan wanneer je alleen maar gericht bent op: krijg *ik* wel genoeg?
Kom *ik* wel voldoende aan m'n trekken?

Dat geluk dat de Here Jezus ons in het vooruitzicht stelt
is dus ook *niet* tóch weer iets voor onszelf alleen.
Zo van: ik geef de ander bijv. geld, omdat ik daar zélf gelukkig van wordt.
Dan geef je nog steeds uit eigenbelang.

Ja, maar dat zégt de Here Jezus toch?

Nee, dat zegt Hij niet.

Jezus zegt: geven máákt gelukkiger dan ontvangen.

Heel algemeen zegt Hij dat.

Niet: geven maakt alleen *jou* gelukkiger.

Of: geven maakt alleen *de ander* gelukkiger.

Maar: geven maakt *jullie samen* gelukkiger.

En dus bouwt juist 'geven' onze gemeenschap op (vers 32).

Door iets te geven aan je broeder of zuster

- en dan van harte, en ook zónder er iets voor terug te verwachten -
ben je voor hem of haar een kanaal van Gods liefde.

Ineens merk je: Gods liefde stroomt door mij heen, richting die ander.

En als God het geeft, erváárt die ánder dat ook heel duidelijk zo.

Hij krijgt er misschien wel tranen van in de ogen.

In ieder geval is hij je intens dankbaar – en stroomt er dus ook weer liefde terug, van hem naar jou.

Dat is in ieder geval Gods bedoeling.

Geven maakt de gever gelukkiger, maar ook de ontvanger.

Het maakt hem gelukkiger

dan alleen maar het geld in ontvangst te nemen,

en dat misschien zelfs wel te doen op een manier van:

daar had ik ook récht op...

Nee, daar heb je geen recht op.

Net zomin als degene die het jou geeft daar recht op had.

Wil je weten waar je als mens recht op hebt?

Doe je ogen maar even dicht.

Wat zie je dan?

Niets.

Precies.

Nou, dáár hebben wij dus recht op.

Op niets.

0,0.

Maar als we gaan geven, en we mogen ontvangen,

en als we zelf door hard te werken ontvangen, en daarvan gaan geven,

dan stroomt daar doorheen het kanaal van Gods liefde.

En dan proef je daarin sámen het evangelie van Gods genade.

Nou, wat ben je dán gelukkig.

God zij geloofd, en hoog geprezen!

Amen.

Jan Meijer